

Αυτό που ζούμε είναι
ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ!

Προκήρυξη που κυκλοφορεί σε 5.000 αντίτυπα από την αντιφασιστική συνέλευση **autonome antifa** / Σεπτέμβρης 2020

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

**autonome
antifa**
autonomeantifa.gr

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΖΟΥΜΕ ΕΙΝΑΙ ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Αυτή η προκήρυξη μοιράζεται σε πλατείες και σε σχολεία, στο δρόμο και κάτω από πόρτες πολυκατοικιών· Α! και πάνω σε παρκαρισμένα παπάκια! Όλα αυτά, βασικά σε εργατογεννησιές. Οπότε, μιας και τη μοιράζουμε εκεί που τη μοιράζουμε, επιτρέψτε μας να υποθέσουμε ότι εσείς που τη διαβάζετε, τώρα τελευταία, βιώνετε ένα κάποιο... μπέρδεμα.

Τέλος πάντων, το σίγουρο είναι ότι έτσι νιώσαμε εμείς· ειδικά τον Μάρτη που μας πέρασε: μπέρδεμα, ζαλάδα, ζαβλάκωμα ρε παιδάκι μου! Το ζαβλάκωμα ξεκινούσε και τελείωνε στα περιήφηση «μέτρα»: δυσκολευόμασταν να καταλάβουμε για ποιο λόγο λαμβάνονται και γιατί είναι «αναγκαία». Ας πούμε γιατί να «μείνουμε σπίτι», γιατί οι μάσκες τη μιά είναι άχρηστες και την άλλη γίνονται υποχρεωτικές, γιατί οι δημοσιογράφοι στην τηλεόραση βρίζουν όποιον «βγαίνει έξω», τι μύγα τσίμπησε τον πρώην δήμαρχο Βύρωνα... και πάει λέγοντας. Ακόμη περισσότερο, δυσκολευόμασταν να καταλάβουμε τις αλληπάλληλες συνοδευτικές συμπτώσεις: Γιατί ο τρομερός ιός εμφανίστηκε παρέα με σκληρούς τσαμπουκάδες στο Αιγαίο; Γιατί η καραντίνα διαδέχθηκε το τιτανότεράστιο «πρόβλημα» των «αναρχικών» και των «καταλήψεων στα Εξάρχεια»; Γιατί έκλεισαν τα σύνορα με την Αλβανία και πήρε φωτιά η Μόρια; Γιατί οι μάσκες στα σχολεία να γίνονται υποχρεωτικές,

ακριβώς την ίδια στιγμή που η ιδέα της υποχρεωτικής στράτευσης στα 18 αναβιώνει;

Παρακάτω θα σας πούμε πώς ξεπεράσαμε το δικό μας ζαβλάκωμα. Πού ξέρετε; Ίσως ετούτες οι λέξεις να αποδειχθούν... διαφωτιστικές· έτσι γι' αλλαγή.

Το οικονομικό και κοινωνικό νόημα «όλων των αναγκαίων μέτρων»

Που λέτε, υπάρχει λόγος που «η κρίση», όποτε αναφέρεται, πρέπει απαραίτητα να συνοδεύεται από τη φράση «λόγω κορονοϊού». Ο λόγος είναι ακριβώς ότι η κρίση δεν είναι «λόγω κορονοϊού». Η κρίση προϋπήρχε· εξελίσσεται εδώ και μια δεκαετία. Είναι η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση. Τα «μέτρα διαχείρισης του ιού» είναι μέτρα διαχείρισης της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης.

Έτσι εξηγείται το θαύμα: «όλα τα αναγκαία μέτρα», στην εφαρμογή τους, αποβαίνουν εις βάρος μας – εις βάρος της εργατικής τάξης. Γιατί **όλα τα «μέτρα» είναι από τα πριν σχεδιασμένα για να φορτώσουν την κρίση στην πλάτη μας.** Αυτό εννοούμε όταν λέμε ότι «όλα τα αναγκαία μέτρα» διαθέτουν ένα οικονομικό και κοινωνικό νόημα: ότι διαθέτουν ένα ταξικό νόημα· είναι ταξικός πόλεμος εναντίον μας!

Μια στιγμή, να σας πούμε και συγκεκριμένα παραδείγματα.

Παράδειγμα πρώτο: Οι εργάτες προβληματικών επιχειρήσεων πάνε φυλακή (και τα παιδιά τους σπίτι)

Στην αρχή της φάσης, το πρώτο πράγμα που έκλεισε ήταν τα σχολεία. Οπότε έπρεπε να βρούμε τι να κάνουμε τα παιδιά μας. Το δεύτερο πράγμα που έκλεισε ήταν «τα μαγαζιά», οπότε τα αφεντικά σταμάτησαν να μάς πληρώνουν. Το καλό μας κράτος, αμέσως έσταξε επιδόματα που έφταναν μόνο για αγνά τρόφιμα «365»™.

Δείτε πόσο όμορφα ταίριαξαν όλα τούτα αναμεταξύ τους:

Τα «μαγαζιά» που έκλεισαν, ήταν λιανική πώληση, εστίαση, τουρισμός, Δηλαδή αφεντικά που, καθώς η παγκόσμια οικονομία κατέβαζε ρολά, ούτως ή άλλως θα βαρούσαν μύγες. Χάρη στα «μέτρα» όμως, τα αφεντικά «των μαγαζιών» απαλλάχθηκαν από κάθε νομική υποχρέωση απέναντί μας, και πρώτα πρώτα απαλλάχθηκαν από τους μισθούς μας! Εν τω μεταξύ, πολλοί (βασικά πολλές) από εμάς, δεν είχαν και πολύ καιρό να το σκεφτούν -έπρεπε αναγκαστικά να γυρίσουν σπίτι, αλλιώς τι θα τα κάνανε τα παιδιά με κλειστά σχολεία; Ακόμη και στην περίπτωση που κάποια διέθετε «γιαγιά», «τα μέτρα» πρόέβλεπαν «μακριά από τα εγγόνια» - το έλεγε και ο καλός κύριος Σπύρος στην τηλεόραση. Σημειώστε επιπλέον ότι η καραντίνα «χρειάστηκε να επιβληθεί» στο τέλος του Μάρτη, και όχι στην αρχή του Απρίλη - κι έτσι, από σατανική σύμπτωση, όταν μας κλείσανε μέσα, είχαμε δου-

λέψει σχεδόν ένα μήνα που έμεινε απλήρωτος, μέχρι τα αφεντικά να δεήσουν να μας τον πληρώσουν.

Οπότε το οικονομικό και κοινωνικό αποτέλεσμα των «αναγκαίων μέτρων» ήταν: **Υποχρεωτικός εγκλεισμός με φαΐ και νερό για δύο μήνες, για τους εργάτες προβληματικών επιχειρήσεων - και ένας μήνας δουλειά δανεικά κι αγύριστα στα αφεντικά από πάρτη μας.** Τέτοιο πράγμα, κανονικά θα χρειαζόταν όπλα για να επιβληθεί. Χάρη στον «φονικό ιό» όμως, ήλθε εις πέρας συντεταγμένα, δίχως ν' ανοίξει ρουθούνι. Ο σκληρός ταξικός χειρισμός με τους μισθούς και τις ζωές μας, ενώ ήταν προφανής, χάθηκε στη βολική καταιγίδα «πληροφόρησης» που αποτελούνταν αποκλειστικά από «αριθμούς κρουσμάτων».

Παράδειγμα δεύτερο: Στηρίζουμε το τραπεζικό σύστημα με το ζόρι

Αμέσως μετά το κλείσιμο, μάθαμε ότι «τα λεφτά μεταδίδουν τον ιό» από χέρι σε χέρι. Μάθαμε ταυτόχρονα ότι η σωτηρία από αυτή την ύπουλη φύση του χρήματος έρχεται μέσω των «ηλεκτρονικών συναλλαγών». Η αγάπη για τις ηλεκτρονικές συναλλαγές, πήγε παρέα με ανελέητο βρίσιμο των ηλικιωμένων. Γιατί, ενώ εμείς τους αγαπάμε τόσο, αυτοί ήταν χοντροκέφαλοι! Αρνούνταν να εξοικειωθούν με την ιδέα του «ηλεκτρονικού χρήματος» και επέμεναν να επισκέπτονται τις τράπεζες αυτοπροσώπως, όπως έκαναν πάντα. Μέχρι και η αστυνομία επιστρα-

τεύτηκε τις πρώτες μέρες για να τραμπουκίσει τους κατά τα άλλα «προστατευόμενους» γέρους που μαζεύονταν μπρος στις τράπεζες!¹ Σήμερα, απ' τα πολλά τα «αναγκαία μέτρα», οι τράπεζες έχουν γίνει σαν το κάστρο του Δράκουλα.

Μπορεί να φαίνεται αστείο, αλλά από οικονομική σκοπιά είναι σημαντικό: Κάθε «κατάθεση» σε τράπεζα είναι στην πραγματικότητα ένα δάνειο από τον καταθέτη προς την τράπεζα. Οι «ηλεκτρονικές συναλλαγές», από τη φύση τους, διεξάγονται δίκως το ήδη κατατεθειμένο χρήμα να εγκαταλείπει την κάσα της τράπεζας. Όσο οι ηλεκτρονικές συναλλαγές φουντώνουν, τόσο το χρήμα παραμένει στο λογαριασμό των τραπεζών, ως «καταθέσεις», και τόσο λιγότερο είναι το συνολικό χρήμα που κυκλοφορεί εκτός τραπεζών. Οι τράπεζες έχουν πρόβλημα – όχι «λόγω ιού», λόγω καπιταλιστικής κρίσης. Κι εμείς τις βοηθάμε! Χάρη στα «αναγκαία μέτρα», **δανείζουμε όλο και περισσότερα από τα λεφτά μας στις τράπεζες υποχρεωτικά.**

Παράδειγμα τρίτο: Στηρίζουμε και το εμπορικό ισοζύγιο (εννοείται κι αυτό με το ζόρι)

Αν ξεχάσουμε για λίγο τα περί «αναπάντεχων εξελίξεων στην Κίνα», αμέσως αντιλαμβανόμαστε κάποιου είδους συνέχεια στις εμπειρίες των τελευταίων χρόνων. Ένα στρίμωγμα, ένα διάχυτο αίσθημα δυσκοιλιότητας, που ήταν στενά συνδεδεμένο με αλληπάλληλες, όλο και πιο διάχυτες, απαγορεύσεις. Η αστυνομία είχε αποφασίσει να κυκλοφορεί μέσα στη μούρη μας, στις πλατείες και στους δρόμους μας, αναζητώντας τη «μικρή παραβατικότητα» και ανακαλύπτοντας, φυσικά... εμάς. Το κάπνισμα απαγορευόταν με όλο και μεγαλύτερη αυστηρότητα, συνεπώς οι έξοδοι περιορίζονταν, πολύ προτού «τα μαγαζιά» αρ-

χίσουν να κλείνουν υποχρεωτικά τα μεσάνυχτα. Οι «αναρχικοί» και οι «καταλήψεις» είχαν αναδειχθεί στο μέγιστο πρόβλημα της ελληνικής δημοκρατίας, και το πράγμα συνοδευόταν από τις ανάλογες αστυνομικές επιχειρήσεις. Συνεπώς, ακόμη και το κέντρο της νεανικής κατανάλωσης που λεγόταν Εξάρχεια, φυλλορροούσε.

Αυτή η γενική προϋπάρχουσα κατεύθυνση μείωσης της κατανάλωσης επιβλήθηκε καθολικά τον Μάρτη: καθολικό κατέβασμα των ρολών, συνεπώς καθολική απαγόρευση της κατανάλωσης. Κανείς δεν έβγαине έξω. Κανείς δεν έπινε μπύρες σε πλατείες. Κανείς δεν αγόραζε ρούχα, καφέ, οινοπνευματώδη, βενζίνη. Μην αρχίσετε να ψάχνετε τι αγοράσατε για να αντέξετε την παράνοια (εμείς ξέρουμε έναν που αγόρασε πεντακόσια ευρώ μπάφο – «πώς θα την έβγαζα τόσες μέρες ρε φίλε;»). Σκεφτείτε τι δεν αγοράσατε, από τη μια γιατί ο μισθός εξανεμίστηκε τελειώς και από την άλλη γιατί οι απαγορεύσεις δεν σας άφηναν να κουνηθείτε.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που αυτός ο καθολικός μηδενισμός της κατανάλωσης επιβλήθηκε στα τομάρια μας. Η προηγούμενη φορά ήταν το καλοκαίρι του 2015, κατά τη «μεγάλη ώρα του δημοψηφίσματος». Τότε οι τράπεζες είχαν κλείσει, μαζί με «τα μαγαζιά», και τα ATM έβγαζαν ένα πεννιτάρικο ανά άτομο γιατί... γιατί Σόμιπλε και εθνοκαπελευθερωτικός αγώνας!

Ε, δεν είναι περίεργο που το πάγωμα της κατανάλωσης συνοδεύει κάθε κορύφωση της καπιταλιστικής κρίσης. Γιατί τότε, μας λένε, αυτό το πάγωμα είναι ωφέλιμο για τα αφεντικά και το κράτος τους! Πράγματι, σύμφωνα με τους αρμόδιους της οικονομικής δημοσιογραφίας που κανείς δεν διαβάζει, γιατί κανείς δεν καταλαβαίνει τι σκατά λένε, το τελικό οικονομικό αποτέλεσμα της καραντίνας είχε ως εξής:

το πρώτο εξάμηνο της κρίσης, οι εξαγωγές προϊόντων (χωρίς καύσιμα και πλοία) σημείωσαν μείωση 0,1%, ενώ οι εισαγωγές μειώθηκαν 7,7%. Η κρίση μείωσε τις εισαγωγές περισσότερο από τις εξαγωγές.²

Οι εισαγωγές μειώθηκαν – οι εξαγωγές, όμως, όχι και τόσο. Πάλι καλά δηλαδή που διάφοροι ζήσαμε και θα συνεχίσουμε να ζούμε με λιγότερη βενζίνη, λιγότερες μετακινήσεις, λιγότερα ρούχα, λιγότερες μπύρες, και γενικώς άφραγκοι με ψωμί και νερό. Γιατί **ζώντας με το ζόρι στο όριο της επιβίωσης στηρίζουμε το «εμπορικό ισοζύγιο»!** Κι αν δεν ξέρετε τι διάολο είναι το «εμπορικό ισοζύγιο», μάθετε τώρα ότι κάθε κράτος θέλει να εισάγει λιγότερα από όσα εξαγάγει και πηγαίνετε στο google για περισσότερα.

Παράδειγμα τέταρτο: Μάσκες και μούγκα στη στρούγκα

Το Άγιο Δισκοκόπητρο «όλων των αναγκαίων μέτρων» είναι, λέει, η μάσκα. Που τη μια «συνιστάται», την άλλη είναι «υποχρεωτική» και στο τέλος κολλάει στη μάπα σου σαν το μωρό του άλιεν. Η μάσκα, λένε, είναι εντελώς επιστημονική φάση. Προστατεύει εμάς και τους άλλους, είναι ένα πράμα τίγκα αγαπησιάρικο.

Και πάνω απ' όλα, προσέξτε μην πάει το μυαλό σας ότι η μάσκα ίσως σημαίνει τίποτα ιδιαίτερο. Ας μη μας απασχολεί το αίσθημα ανησυχίας που σκορπούν γύρω τους τα μασκοφόρα ζόμπι. Ας μη μας παραπλανούν οι ξεκάθαροι συμβολισμοί της φίμωσης και της έλλειψης εμπιστοσύνης προς όλους. Και πάνω απ' όλα, ας μη μας προβληματίζει που στην πραγματικότητα **η υποχρεωτική μασκοφορία αφορά κατά κύριο λόγο τους εργάτες** (ε ναί! γιατί ποιος παίρνει τα μέσα μαζικής μεταφοράς; Ποιος επισκέπτεται αυτοπροσώπως τράπεζες, δημόσιες υπηρεσίες και σούπερ μάρκετ; Ποιος εξαναγκάζεται από το αφεντικό να φοράει μάσκα εν ώρα εργασίας;)

Μα τι λέμε ε; Αφού τέτοια πράγματα δεν συζητούνται καν! Ε, γι' αυτό ακριβώς δεν συζητιούνται! Γιατί υπάρχει εδώ κάτι σημαντικό να αποκρυφθεί: ότι η μάσκα είναι πρώτα και κύρια ακριβώς αυτό που λέει το όνομά της –μια μάσκα. Μια μεταμφίεση. Μια στολή. Και όπως όλες οι κρατικές στολές της πειθάρχησης, είτε είναι στολές μπάτσων, είτε γιατρών, είτε οι στολές ποδοσφαιριστή που σου φοράνε με το ζόρι όταν κάνεις το λάθος να πιάσεις δουλειά στο «Πλαίσιο», η μάσκα παίζει ένα περίπλοκο παιχνίδι με τα σύμβολα. Πειθαρχεί όποιον τη φοράει και πειθαρχεί όποιον την κοιτάει. Δικάζει αυτούς που συμμορφώνονται από αυτούς που αρνούνται. Παριστάνοντας πως είναι «αυτονόητη», καθιστά κάθε συζήτηση περιττή. Και αν όλα τούτα σας φαίνονται περίπλοκα, ρωτήστε όποιον έχει κάνει το λάθος να πάει φαντάρος. Η στολή του στρατού είναι παλιά και δοκιμασμένη. Ομογενοποιεί και πειθαρχεί. Εγκαθιστά την ιεραρχία ως εμφάνιση, συνεπώς ως φυσικό γεγονός. Καθιστά λιγάκι πιο δύσκολο να ανοίξεις το στόμα σου. Καθιστά λιγάκι πιο εύκολο να κάνεις ό,τι σου λένε. Μαλάκες είναι οι αρμόδιοι στο στρατό που σε ντύνουνε στα χακί από την πρώτη μέρα; Ή μπας και σε κουρεύουνε γουλί μόνο για τις ψείρες;

Πάντως, αν η σύνδεση μάσκας, στρατιωτικής στολής και μούγκας μπροστά στην επιβολή των «αναγκαίων μέτρων», σας φαίνεται άνω ποταμών, δεν πειράζει. Ο πρωθυπουργός, που μάλλον δεν συμφωνεί ακριβώς μαζί σας, φρόντισε να μας ειδοποιήσει ότι, αφού καταφέρει να φορέσει τις μάσκες με το ζόρι στους μαθητές, σκέφτεται να τους υποχρεώσει μετά το λύκειο να φορέσουν και την άλλη, πολύ πιο δοκιμασμένη κρατική στολή. **Υποχρεωτική στράτευση στα 18, για την οποία θα έχεις προετοιμαστεί άψογα φορώντας τη μάσκα σου από τα 6!**

Παράδειγμα πέμπτο: Μετανάστες εργάτες και ιώσεις

Εδώ και τριάντα χρόνια, οι μετανάστες εργάτες υφίστανται αστυνομική διαχείριση, γιατί είναι το κατώτερο στρώμα της εργατικής τάξης. Οπότε, από τον Μάρτη και μετά, τρώνε στη μπάπα «όλα τα αναγκαία μέτρα» με ακόμα μεγαλύτερη ένταση. Πάρτε για παράδειγμα τους Αλβανούς εργάτες που δουλεύουν στη συγκομιδή φρούτων στη Βόρεια Ελλάδα. Το καλοκαιρινό «κλείσιμο των συνόρων με την Αλβανία», όπως άλλωστε «όλα τα αναγκαία μέτρα», είχε το ταξικό του νόημα: όποιος λέει έφευγε από την Ελλάδα, δεν μπορούσε να ξαναγυρίσει. Δηλαδή οι εργάτες της συγκομιδής φρούτων δεν μπορούσαν να ξοδέψουν τον μισθό τους στην Αλβανία. **Το κλείσιμο των συνόρων τούς ανάγκαζε να ξοδέψουν τον μισθό τους εδώ, προφανώς βοηθώντας με το ζόρι το «εμπορικό ισοζύγιο».**

Πιο κάτω και από τους μετανάστες βρίσκουμε τους «πρόσφυγες», η μεταχείριση των οποίων ήταν ο υποχρεωτικός εγκλεισμός πολύ πριν ο κύριος Χαρδαλιάς αφιονιστεί μέσω τηλεόρασης. Ετούτοι εδώ φάγανε στα μούτρα υγειονομική μεταχείριση με το καντάρι. Βέβαια, καθόλου δεν πείστηκαν για την αναγκαιότητα των αναγκαιών μέτρων. Όπως μάθαμε μετά τον εμπρησμό της Μόριας, οι «φιλοξενούμενοι» υποπεύονταν ότι «τα μέτρα» δεν ήταν παρά πρόσχημα για την εντατικοποίηση του εγκλεισμού τους. Αυτή η (διδασκτική για όλους μας) καχυποψία αποδείχθηκε ορθότατη. Πρώτον γιατί, κοίτα να δεις που, εκεί που οι ειδικοί μάχονταν με τον ιδί, η Μόρια «πήρε φωτιά» -ακριβώς καθώς οι διαπραγματεύσεις της Ελλάδας με την Ε.Ε. «για το μεταναστευτικό» ξεκινούσαν ξανά. Ποτέ το ελληνικό κράτος δεν έχει πάει σε τέτοιες διαπραγματεύσεις δίχως ένα προσεκτικά κατασκευασμένο θέαμα έκτακτης ανάγκης στις αποσκευές του. Δεύτερον, γιατί η μεταχείριση των προσφύγων μετά την πυρκαγιά γίνεται με... (τι άλλο;) ακόμη σκληρότερες

«υγειονομικές μεθόδους»! Ακόμη και οι «70 γυναίκες αστυνομικοί που μεταφέρθηκαν στο νησί προκειμένου να πραγματοποιήσουν την επικοινωνία με τις οικογένειες»³, δηλαδή κουβαλήθηκαν επί τόπου για να τους χώσουν στο νέο κλουβί, είχαν πετάξει την πεπαιλωμένη στολή του μπάτσου και είχαν φορέσει την καινούρια και ακόμη πιο λειτουργική στολή των σωμάτων ασφαλείας, που φαίνεται στη φωτό από κάτω. **Η διαχείριση των μεταναστών εργατών, σκληρά αστυνομική από τα πριν, υιοθέτησε τα «αναγκαία μέτρα» με τον πιο ομαλό τρόπο - ακριβώς γιατί τα «αναγκαία μέτρα» είναι σχεδιασμένα με στόχο την βίαιη αστυνομική διαχείριση της εργατικής τάξης.**

Η αστυνομία ανακαλύπτει στολές πολύ καλύτερες από τις προηγούμενες – Λέσβος, 17/9/2020

Η πηγή του μπερδέματος

Αυτή λοιπόν είναι η πηγή του μπερδέματος αδέρφια. Ότι **δεν είναι «ο ιός» που μας έχει κηρύξει τον πόλεμο, αλλά το κράτος και τα αφεντικά μας**. Ο πόλεμος κρύβεται πίσω από προσεκτικά σχεδιασμένες ρητορικές, πίσω από σύμβολα και μεταμφιέσεις, πίσω από τοποθετήσεις ειδικών από δέκα διαφορετικές ειδικότητες. Και παρόλ' αυτά, ο πόλεμος παραμένει σκληρά ταξικός. Καθώς αυτές οι γραμμές γράφονται, τα «μέτρα» συνεχίζονται. Παραλάσσονται και εξελίσσονται. Είναι μέτρα διαχείρισης της εργατικής τάξης σε καιρούς παγκόσμιας κρίσης και προετοιμασίας για πόλεμο.

Γι' αυτό και όταν εφαρμόζονται, αποβαίνουν αποκλειστικά εις βάρος μας.

Γι' αυτό και συνοδεύονται από σύμβολα και ρητορική πειθάρκησης και μισανθρωπισμού.

Γι' αυτό και συνοδεύονται από οξυνόμενους διεθνείς τσαμπουκάδες.

Γι' αυτό και απαγορεύεται να τα αμφισβητείς.

Για το τέλος, θα θέλαμε να σημειώσουμε ότι όλα τούτα έχουν και κάποια αδύναμα σημεία. Το ελληνικό κράτος, κι εδώ που τα λέμε όλα τα κράτη του πλανήτη, έχουν υιοθετήσει μια τεράστια λαθροχειρία. Και πίσω από τα ψέματα και τις ρητορικές, πίσω από τις μεταμφιέσεις, πίσω από όλα τα τραπουλόχαρτα που «πέφτουν στο τραπέζι» (αναμφίβολα πρόκειται για το τραπέζι του παπατζή), η υλική πραγματικότητα διακρίνεται ξεκάθαρα. Στην πραγματικότητα ξέρουμε καλά το πραγματικό νόημα των «αναγκαίων μέτρων». Γιατί το μαθαίνουμε κάθε μέρα, στις δουλειές και στους δρόμους, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και στα αστικά λεωφορεία. Είναι ακριβώς εξ αιτίας αυτής της αδιαμφισβήτητης καθημερινής εμπειρίας που το κράτος και οι υπάλληλοί του χάνουν σε αξιοπιστία κάθε μέρα που περνάει.

Φυσικά, όσο και αν χάσουν σε αξιοπιστία, είναι πολύ αργά για να τα πάρουν πίσω. Τα τραπουλόχαρτα έχουν πέσει στο τραπέζι. Και τα αφεντικά μας θα συνεχίσουν τον παπά. Θα ζήσουμε με τις μεταμφιέσεις τους, με τις περισπούδαστες τοποθετήσεις των ειδικών τους, με τα υπονοούμενα βίας και το θέατρο σκιών – και όλα τους, με μαγικό τρόπο, με μαθηματική βεβαιότητα, θα αποβαίνουν εναντίον μας.

Καθώς αυτές οι γραμμές γράφονται, άλλη μια καραντίνα έχει «πέσει στο τραπέζι» του παπατζή. «Εξαρση του ιού», βολικά συνδυασμένη με... δυο ημέρες σκατόκαιρου του Σεπτεμβρη, που άλλοι ειδικοί ανέλαβαν να αποκαλούν «ακραία καιρικά φαινόμενα». Ιοί και κυκλώνες! Θεομηνία! Οργή Θεού! Ή αλλιώς, προετοιμασία. Στους μήνες που έρχονται θα δούμε ξανά «όλα τα αναγκαία μέτρα» να ξεδιπλώνονται με ακόμη μεγαλύτερη ένταση. Κοιτάξτε προσεκτικά, και θα δείτε την ταξική τους λειτουργία να εξελίσσεται εναντίον μας.

Είναι ωφέλιμο να κοιτάζουμε προσεκτικά. Γιατί έτσι θα ζήσουμε στο εξής, στον κόσμο των σκιών, των συμβόλων και των μεταμφιέσεων· εκεί όπου το αληθινό είναι μια στιγμή του ψεύτικου. Και όσο ζούμε έτσι, όλο και περισσότερο, θα ερχόμαστε αντιμέτωποι με το τρομερό ερώτημα «σε τι να πιστέψουμε».

Και όλο και περισσότερο, η απάντηση θα είναι μία: να πιστέψουμε ο ένας στον άλλο.

Ή αυτό, ή θα ζήσουμε έτσι, μισοανθρώπινα, μέχρι κάποιο τρομερό τέλος.

1. Το πόσο ενδιαφέρεται το κράτος και οι ειδικοί του για «τη ζωή των ηλικιωμένων», φαίνεται από το πόσο ηλικιωμένοι έχουν αναγκαστεί να πεθάνουν ολομόναχοι στα νοσοκομεία «λόγω μέτρων». Ή από το πόσοι καρκινοπαθείς έμειναν εκτός συστήματος υγείας γιατί οι «ήρωες με τις λευκές μπλούζες»... ασχολούνταν με τον ιό. Επειδή αυτά δεν χωράνε εδώ, μπορείτε να δείτε το κείμενο «Το σώσιμο της γιαγιάς» στο autonomeantifa.gr.

2. Σεραφείμ Κωνσταντινίδης, «Η Αξία της Αερολογίας ως Οικονομική Ανάλυση», Καθημερινή, 5/9/2020.

3. «Γεμίζει σταδιακά η νέα δομή στον Καρά Τεπέ», Καθημερινή, 18/9/2020.

Αυτό που ζούμε είναι
ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ!

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

**autonome
antifa**
autonomeantifa.gr